

Missió especial

Mercè Company

Col·lecció L'Elefant, número 1

Dibuixos
de **Conxita Rodríguez**

1
COMENÇA L'EXCURSIÓ

Els dos germans, en Pere i en Víctor, estaven molt contents perquè, amb la seva cosina, l'Èlia, se n'anaven a passar uns dies de vacances a la casa que l'oncle Ramon tenia a prop de la mar.

—Ep, nois! no us oblideu d'agafar les llanternes —va cridar l'Èlia entrant com una fura en la cambra on els vailets acabaven d'omplir les bosses.

—Ho tenim tot —contestà en Pere, que amb els seus catorze anys era un xicot molt seriós.

Els pares d'en Pere i d'en Víctor estaven una mica preocupats de deixar-los anar tot sols, perquè en Víctor era tan esmolet i tan menut... però els dos

grans s'havien compromès a tenir cura d'ell. En Víctor, però, havia amagat un somriure maliciós quan va sentir-ho, ja que ell, des de l'alçada dels seus vuit anys, es creia prou gran i prou valent i no li calia ser vigilat.

I el gran dia per fi va arribar! Bosses a l'esquena i unes ganes enormes de passar-ho bé eren l'equipatge que s'enduien els tres excursionistes.

—Tingueu cura amb els corrents d'aire —els advertí la mare.

—Bona sort amb la pesca —els desitjà el pare.

—No patiu! Adéu pares, adéu oncles, enviarem moltes postals —asseguraren els tres. I se'n van anar tan contents.

El viatge amb tren va ser formidable; era divertit això de veure com els arbres s'acostaven i s'allunyaven tan de pressa. En Víctor va intentar fins i tot de comptar-los, però el tren anava a tanta velocitat que li faltaven dits a les mans i a la fi ho va deixar córrer.

Quan el tren va arribar a l'estació els tres s'afanyaren a baixar tot buscant amb la mirada l'oncle Ramon, ja que els havia dit per carta que seria allà, esperant-los, però... no, no hi era.

—És estrany que l'oncle no estigui ja aquí —va dir en Pere tot mirant el gran rellotge de la paret.

—Potser s'ha confós d'hora —apuntà l'Èlia.

—O... ha punxat una roda —saltà en Víctor molt content imaginant-se ja el pobre home, brut com un trinxeraire, canviant-la—. Podríem anar a peu —va suggerir.

—És millor esperar —digué prudent en Pere—, si ve i no ens troba es preocuparà.

Ja s'acostava l'hora màgica, l'hora en què el sol i la lluna es troben i, oblidant-se per uns instants de la Terra, la deixen a mitja llum, una llum rosada molt bonica. Els tres cosins estaven d'allò més avorrits.

Havien jugat al joc dels disbarats, al dels colors, havien comptat monedes... a la fi, posant-se dempeus i amb un aire molt decidit, en Pere anuncià:

—Vinga, toquem el dos! Agafeu les bosses!

—Però... aviat serà de nit, tot quedarà fosc, i si ens perdem? —preguntà l'Èlia.

—Visca! Que divertit, això sí que és una aventura... sí, sí, marxem! —xisclà d'alegria en Víctor.

L'Èlia s'aturà a reflexionar un moment:

—De fet no està mal pensat... recordo que a la casa de l'oncle Ramon s'arriba seguint la carretera fins a prop de la mar, abans d'arribar-hi hi ha... hi ha...

—... una caseta abandonada on de petits jugàvem a pirates —acabà de dir en Pere—. Au! Som-hi, la trobarem sense dificultats.

I els tres, bosses a l'esquena, s'allunyaren de l'estació.

2

EL CAMÍ DE LES BRUIXES

Aviat la nit va caure damunt d'ells; sortosament la carretera corria anguilejant pel camí i els tres aventurers la seguien fàcilment ajudats per la llum de les seues llanternes i els raigs que, generosament, els enviava la lluna; lluny, molt lluny, es podien fins i tot albirar els llums de les barques de pesca.

Al cap d'una bona estona de caminar arribaren a la casa abandonada.

—Darrera de la caseta hi ha el camí que mena fins a casa de l'oncle —va dir en Pere.

—Però hi ha una dreuera una mica més amunt, no te'n recordes? —li preguntà l'Èlia.

—Sí... —digué en Pere fent memòria— en dèiem «el camí de les bruixes», per les runes del castell. És una mica malgirbat aquest camí però farem més via, llevat que —i mirant tot somrient el seu germà, afe-gí— que el petit tingui por, és clar.

Però al «petit», que estava tafanejant per entremig de les fustes corcades, els ulls li van brillar com dues estrelles:

—Camí de les bruixes... castell... Visca! Això és millor que nedar cap per avall. Endavant a tot gas!

I els tres minyons van enfilat cap al «camí de les bruixes» sense imaginar-se l'embolic en què s'anaven a ficar.

En Pere tenia raó: el camí era estret, malgirbat i ple de brossa; brossa d'aquesta antipàtica que s'enganxava a la roba, als pantalons i fins i tot podia arribar a desfer els nusos de les espadenyes de lona.

Caminaven en silenci perquè prou feina tenien barallant-se amb les punxes i alhora aguantant la llanterna. La lluna ja era al capdamunt de la nit i la seva llum tan blanca donava un aire una mica tètric al bosc.

De cop i volta en Víctor va fer un xiscle i fou empas-
sat dins de la terra davant dels aterrits ulls de l'Èlia,
que no havia pogut evitar-ho.

—Pere, Pere, corre, vine, en Víctor ha caigut en
un pou!

En Pere, que ja estava més avançat, reculà cor-
rents i s'ajupí al costat de la nena tot fent llum amb
la llanterna.

En el sòl d'una cavitat bastant fonda, en Víc-
tor estava fregant-se la pelada que s'havia fet en el
genoll.

—No ha estat res —remugà—, no patiu, he caigut
com un pòtol en un forat. Au! ajudeu-me a sortir.

En Pere ja estenia la mà per engrapar el seu germà
pel braç quan s'adonà que una cosa brillava en el
fons del pou.

—Fes llum també, Èlia, què és això?

En Víctor, encara en el forat estant, allargà la mà
tot ensenyant-los l'envàs metàl·lic d'un refresc i po-
sant-lo boca avall, digué:

—Algú se l'ha begut no fa gaire perquè encara
goteja.